ANUL IV. = No. 5
1 Ianuarie 1928.

«Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în românul necinstit şi înstrăinat!»

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al «Ligii Apărării Naţionale Creştine»

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA BOB Nr. 7

IMPRIMERIA FOII „LUMEA ŞI ŢARA"
CLUJ, PIAŢA CUZA VODĂ Nr. 16

ANUL IV. — Nr. 5 1 Ianuarie 1928

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

UN RĂSPUNS

In ziarul jidovesc *Uj Kelet* ce apare în Cluj, numărul din 16 Dec. 1927, a apărut o plângere și protestare cu privire la cele ce s'a întâmplat la Oradea și Cluj la începutul lunei Decembrie.

Jidovimea de pretutindeni asociindu-se, iarăși ne atacă.

Iudeii, cu perfidia moștenită din străbuni, se înfățișează ca victime. Dar nu suflă un cuvânt despre provocările profund dușmănoase, prin care au ațâțat studențimea noastră. Nu suflă un cuvânt, că în ultima zi a congresului dela Oradea au închis prăvăliile de alimente și în special brutăriile, așa în cât tineretul universitar a rămas fără pâine, voind prin aceasta fii neamului lui Iuda *să-și dovedească puterea lor în țara noastră.* Vă înșelați amar, dușmani declarați ai României, dacă credeți că prin asemenea metode vă asigurați un traiu mai bun în casa care vă găzduește.

Vă plângeți, cu hipocriza moștenită din străbuni, că studenții s'au atins de casele voastre de închinăciune. Nu aveți autoritatea morală să formulați atare plângeri, când cei din nația voastră au jefuit mii de biserici în Rusia și le au transformat în grajduri, în cinematografe, când ați spânzurat preoți creștini în sânul bisericii.

Faceți apel la judecata poporului român? Voi credeți că acest popor se lasă să fie mințit, îmbrobodit la minte, dus de nas de către voi, rasă perfidă și etern distrugătoare, așa cum ați isbutit să faceți cu poporul rus? Vă înșelați. Neamul românesc a moștenit dela strămoșii lui romani judecata limpede și bunul simț în așa măsură, în cât de mintea lui superioară nu se prind nici utopiile umanitariste nici amăgirea fericirii comuniste.

Poporul nostru vă cunoaște. El știe că îi furați avutul prin înșelătorie; el știe că îi exploatați până la sânge munca brațelor lui, ca în Maramureș; el știe că vă străduiți să-i nimiciți sănătatea prin cârciumile voastre, unde-i pregătiți degenerarea fizică; el știe că voi, trântori ai acestei țări și lipitori pe trupul ființei noastre etnice, ați seumpit viața; el știe că la vremuri de grea cumpănă ați trădat această țară în mâniile dușmanului și vați purtat mai haini ca Neamțul cotropitor cu Românii dela sate și dela orașe.

Și când poporul știe toate acestea, cum mai credeți voi Jidani, veșnic streini și dușmani ai noștri, că poate prinde cuvântul vostru de compătimire la sate?

Indărăt, pui de năpârcă, cu aceastá nouă încercare de a ne înșela!

Vă cunoaștem, dela vlădică până la opică; vă cunoaște toată suflarea românească. Sânteți dușmanii României, precum ne-ați dovedit-o la toate ceasurile grele ale istoriei noastre. *Adversus hostem aeterna auctoritas.*

I. C. CĂTUNEANU

Cum am „tulburat ordinea publică“ și cum am „devastat“ la Oradea?

Scrisoare deschisă dlor miniștri ai Internelor, Instrucțiunii și Cultelor

La 14 Dec. a. tr. a sosit la Episcopia din Gherla o telegramă dela Ministerul *Instrucțiunei* publice, prin care se dispune imediata suspendare a mea, pe motiv, că în urma anchetei Ministerului de *Interne* ași fi „îndemnat la tulburarea ordinai publice și dezordinele din Oradea“, cu ocazia congresului studențesc. Cum Ministerul Instrucțiunei nu avea căderea să ordone suspendarea mea, s'a contramandat ordinul de mai sus și s'a adresat Ministerul *Cultelor* către Episcopie, cu „Binevoiți a suspenda, pe profesorul Titus Malai până la terminarea cercetărei ordonate în chestia atitudinei d-sale la congresul dela Oradea“.

Pentru a se complecta dosarul Internelor, îmi permit a recapitula în chip sumar, obiectiv; *„sine ira et studio,“* rosturile mele la congresul „Uniunei Naționale a Studenților Creștinii“ ținut la Oradea, în zilele de 4-6 Dec. a. tr.

Nu am fost „nepoftit“, precum se complace a ne numi pe unii participanți dl prof. S. Mândrescu în „Cuvântul“, ci am primit *invitarea* No. 41, semnată de președintele și secretarul gral al Uniunei. Dela P. S. S. Episcopul *Hossu* al Gherlei am obținut permisia eccelesiastică de a participa la congres. Congresul nu era o acțiune de dizordine, ci o întrunire strict legală, aprobată de Ministerul *Internelor,* cu un program precizat până la detaliu. In acest program un punct vorbia despre atitudinea *politică* a studențimei pentru viitor. Punct desigur foarte important, care prin lumina trenurilor gratuite, a fondurilor puse la dispoziție de guvernul liberal și a permisiei de a ține congresul, — după refuzul Alba-Iuliei — comportă pentru un om cu simț politic o bună doză de schepsis. In fine, totul a contribuit pentru a mă decide să plec.

Am plecat din Cluj Sâmbătă noaptea, cu acceleratul, care în urma unor defecte la locomotivă, sosește la Oradea abia Duminecă dimineața la ora 4. Fiind trenul tixit de studențime am

stat pe culoar tot timpul în societatea unui prieten ceferist, dl Ghilea dela Episcopia Bihorului. Sosit la Oradea am tras la palatul I. P. Sale Episcop *Frenţiu*, unde am fost găzduit de purata congresului împreună cu dl prof. I. C. Cătuneanu.

Duminecă pela ora 10 a. m. am asistat la sf. liturghie, la catedrala unită, unde s'au prezentat un mare număr de studenţi cu steaguri, şi a ţinut vorbire adresată studenţimei Il. Sa Episcop *dr. Radu*.

După liturghie s'a ţinut la statuia regelui Ferdinand întrunire demonstrativă, cu vorbiri vehemente, între altele şi a dlui general *Moşoiu*. La această întrunrre eu am lipsit, fiind în palatul episcopal. După aceasta s'a făcut o importantă demonstraţie, cu steaguri, pe străzi şi prin pieţe, cu urale nesfârşite pentru dl A. C. Cuza, care era absent.

In timpul demonstraţiei o serie de studenţi distribuiau ziarul *„Apărarea Naţională"* din Iaşi, nrul din 4 Dec. In acest ziar am citit două articole semnate de dl *A. C. Cuza*, unul: „Naţia, Statul, Universitatea, Studenţimea. Problema jidovească. Defiiniţii şi soluţii" — altul: „Uniunea studenţilor creştini. — Congresul dela Oradea". Aci printre altele mi-s'a oprit privirea asupra unor radicale declaraţii, ca: „Jidanii să nu fie primiţi în şcoli, în universităţi etc... iar dela conducerea Statului să fie cu totul excluşi... Statul românesc, nu poate să fie totodată şi Stat jidovesc: condus de jidani după interesele lor... Aceasta este singura soluţie... Dar să admitem altă soluţie. Care? In faţa acestei mari probleme... numai este permis nimănui să se sustragă dela răspuns... cu mofturi: Ba, că-i „Liga Naţiunilor"! Ba, că nicio ţară din lume! Ba, că România nu piere!... Ba, că prn cooperative, concurenţă economică! Mofturi! Nu sunt decât două puteri în stare să rezolve această uriaşă problemă... Naţia şi Statul! Naţia prin Stat şi Statul prin Naţie. Şi este un singur element — să-şi dea seama bine — capabil să pună în mişcare şi Naţia şi Statul. Studenţimea românească!" La un alt loc am citit, cum se cere energie dela „Uniune" faţă de intrigile, cari se pun în lucrare, sub diferite forme, pentru a desbină studenţimea şi de a o face să părăsească lupta pentru înfăptuirea idealului ntaional şi creştin... O formă este: Studenţimea la carte! Ca şi cum, lupta pentru idealul naţional şi creştin — atunci când naţia românească este ameninţată în existenţa ei — ar fi în afară de „carte" şi nu s'ar împăca cu cerinţele ei". Tot în acest ziar sub semnătura „Red." se spune: „Că doar nici la primul congres antialcoolic, dela Cernăuţi, nu s'a spus nici un cuvânt de cârciumarii jidani! Se înţelege că nu! că de aceea stau „partidele", cu Miniştrii şi Mitropoliţii în frunte, ca să-i apere pe jidani! Dar noi ce să zicem? Noi zicem: Foarte bine! Căci ştim un lucru, pe care l-am aflat dela un bărbier: „Perciunii trebue să-i laşi ca să crească — şi după aceea să-i tai". Tot aci se face o statistică despre „Victimele jidanilor din Rusia Sovietică dela 1917—1927"; se aduce în discuţia pe bază programatică lancistă „politica... geamurilor sparte".

Va înţelege orice om cu logică şi simt, că eu la văzul acestei grandioase manifestaţii naţionaliste, din care cu o necesitate inexorabilă izvoreşte curentul năvalnic, asemănător unui potop, al antisemitismului, am priceput, că toate *planurile partidelor politice*, de a duce studenţimea la *„carte"* şi a o *face filosemită, au eşuat ruşinos*, „da capo". Că între astfel de împrejurări, să mă gândesc a fi eu iniţiatorul curentului antisemit, care aşi „provoca la tulburarea ordinei publice", nici nu mi-a trăsnit prin minte, şi nici nu putea să-mi treacă prin minte decât dacă aşi fi suferit de megalomanie, sau de vreo alteraţie mintală.

Accentuez aci imediat, că nu intenţionez să arunc răspunderea „devastărilor" asupra dlui Cuza, ori a studenţimei ieşene şi bucureştene, pentrucă dl Cuza îşi are doctrina antisemită de câteva decenii, doctrină reprezentată de 10 deputaţi în legislaţia trecută, şi fac şi eu de patru ani propagandă în sensul legal antisemit al programului Ligii Apărării Naţionale Creştine". Insă o anchetă a Ministerului de Interne trebue să-şi aibă la bază nota seriozităţii şi obiectivităţii. *Antisemitismul nu este un fruct al congresului orădan.* Numai dl prof. R. Boilă poate să se preteze la temerarea afirmaţie în Cameră, că „noi ardelenii" nu am ştiut până acum ce este antisemitismul. *Obârşia antisemitismului este faptul* văzut de orice om care se respectă, *al dominaţiei unui element străin de aspiraţiile noastre naţionale.* Astăzi congrese sociale au dus în alte ţări la „vandalisme" mai mari decât „dezordinele" recente, aşa la smulgerea, strivirea şi impietarea cimitirelor jidăneşti în Germania din partea „Hackenkreuzerilor", la acte sângeroase în Litvania, etc. Dar încheiem cu aceasta.

După terminarea democraţiei-monstre de stradă, studenţimea Duminecă pela ora 1 d. a. a intrat în sala teatrului şi s'a deschis congresul. Ahiereii români unit şi ortodox au dat binecuvântare asupra lucrărilor congresuale, în cadrele unor alocuţii frumoase. O mărturisesc, m'a impresionat idea de începătură a P. S. S. *Ciorogariu* în cuvântarea sa către studenţi: *„Voi sunteţi sânge din trupul neamului nostru"*. Arhiereii au fost proclamaţi prezidenţi de onoare ai congresului, aşafel că pe dreptul se poate spune, că sub prezidenţia de onoare a P. S. Lor şi a dlor Cuza şi Cătuneanu s'au desfăşurat toate desbaterile congresului studenţesc.

Intre cei cari au luat cuvântul la scenă în faţa unui public enorm a fost şi dl general *Moşoiu* căruia i s'a dat cuvântul *în numele guvernului,* dl prefect *Lobonţiu,* dl Dr. Aurel *Lazăr,* dl *Cădere,* dl *Bacaloglu,* preşedinţii centrelor studenţeşti şi ca penultim am luat cuvântul şi eu. Vorbirea mi-o rezumez mai jos.

La acest loc ter min cu descrierea circumstanţelor de timp şi loc. După şedinţa festivă a congresului eu am luat masa la P. S. S. Episcopul Frenţiu. Duminecă d. a. nu m'am prezentat la scena teatrului în decursul desbaterilor, ci m'am mulţumit cu rolul de spectator pe vreo jumătate de ceas. Peste noapte Duminecă şi Luni am dormit în palatul episcopal. O spun aceasta pentrucă am martori şi informaţii precise, că deputaţii liberali au petrecut noaptea întreagă, chefuind cu studenţimea la cafenele. Luni dimineaţa la ora 10 sosind dl prof. I. C. *Cătuneanu* dinspre Arad, unde a vorbit în palatul cultural despre „Francmasonerie", l-am însoţit la congres, asistând la desbateri, fără să iau cuvântul înainte şi după masă. Cu masa ambii am fost la P. S. S. Frenţiu, asemenea şi cu locuinţa. Marţi dimineaţa am asistat la serviciul liturgic în Catedrală ascultând şi corul dlui Hubic. După liturghie prin bunăvoinţa Ilustrităţii sale Dr. Iacob Radu am cercetat manuscrisele bibliotecii Episcopiei unite şi fără să ne prezentăm la desbaterile congresuale imediat am luat masa la P. S. S. Frenţiu şi ridicându-ne, înaintea celorlalţi oameni, am plecat la gară pentru a lua expresul de ora 3 d. a. spre Cluj. Marţi seara la ora 9 jum. eu am sosit la Gherla. Miercuri am făcut orele la Academie şi m'am pregătit pentru conferinţa pe care am ţinut-o la Cluj, Joi la 8 Dec.

Spargerile în Oradea s'au întâmplat Marţi noaptea spre Miercuri, când eu eram de mult la Gherla. Se vede aşadară cât de puţin serioasă şi temeinică este ancheta Ministerului de Interne, care vrea să ştie nici mai mult nici mai puţin, că am „luat parte la devastările şi dezordinele din Oradea".

Şi acum vin la „punctum saliens", la vorbirea dela scena teatrului, în faţa congresului. Ţin să avansez, că nu

are nicio importanță furtuna de aplauze, cari m'au acoperit în decursul și la sfârșitul cuvântării, inerente unei predări libere cu gesturi convingătoare și rutină oratorică, câștigată prin rezumativ, dar integral și cu sistem sunt următoarele:

Fraților! In Roma la ampfteatrul Colosseu, trecând am văzut o cameră unde erau transportați gladiatorii căzuți pe arenă, în luptă, și li-se scurgea sângele. Aci deasupra acestui locaș de barbarie sângeroasă stă ridicat un altar de jertfă creștină, cu cruce... La văzul lor m'am cutremurat.

Sânge și cruce! Aceste două sunt scrise pe orizontul *istoriei noastre naționale*. Trecutul nostru ca neam, în scurgere de aproape 20 de veacuri povestește de roți cu dinți sfâșietoare de carne vie, de lanțuri de robie grea, de temniți subpământene și întunecoase și umede, de lacrimi amare, de jale lugubră și suspine amarnice...

Și am ajuns până la triunghiul morții, la Mărășești. Sufletele apăsate ale soldaților steteau gata de lovitura de onoare și ultimă pentru apărarea demnă a treicolorului românesc. Când ghenunchii tremurau, și suflul de înghet trimitea moartea peste inimile ajunse la marginea desnădejdii, de departe dinspre Putna, tresare din mormânt Marele Ștefan în fruntea armatei fără de număr a eroilor anonimi cari în înlănțuirea istoriei neamului nostru au pecetluit cu picături grele și roșii și calde din sângele lor viteaz glia strămoșească. Peste codrii îngrijorați de soarta Românului, prin freamăt de frunze se aude un glas de îmbărbătare înspre armata menită să întregească Țara: Hai frați, hai frați, la năvală dați, crucea v'apărați, Hai... legea v'apărați, Hai... țara v'apărați!... Viață nouă se varsă în sufletele ațipite de greul frontului (cum s'a vărsat apa din această sticlă. *Notă:* Prin un gest a fost atinsă sticla cu apă de pe masă, și s'a răsturnat).

Armata decimată a frontului de onoare suflă mai ușurată; se vede întregită cu rezervele răsărite ca prin minune, de sub glie; vede pe Calvarul durerilor noastre pe Crist înaintând cu cruce grea în spinare, bătut, schingiuit, încoronat cu spini, însângerat, răstignit, iar dincolo de răstignire vede răsărind mândră promițătoare aurora învierei și biruinței; pleacă deci în numele crucii cu zimbetul însângerat pe buze, fără cămașă în spate, doar cu un oțel în mână, însă cu suflet de curaj supraomenesc, și... triumfă.

Azi plânge Moldova și Bucovina și Maramurășul și Basarabia. Dela Nistru pân' la Tisa tot Românul plânsu-mi s'a, că nu mai poate străbale de-atâta străinătate". Un neam îngenunchiat, un neam de martiri ai *dreptății*. Noi suntem de vină, că Dumnezeu ne-a dat o limbă dulce, un sânge nobil de Roman? Ni sunt date dela Dumnezeu prin legea firii și în fața lor a trebuit să dispară ca stafiile întunericului toate stăpânirile clădite pe nedreptate de 1000 de ani.

Pe frontul nostru național avem generația tînără, studențimea cu suflet de vigoare și cast idealism. Vrea cineva, ca studențimea să plece în afară de hotarele țării, să iasă din cadrele vieții politice? Răspundem categoric: nu! Și vom preciza: studențimea nu că face politică, ci este datoare să facă politică. Desigur nu ca unealtă în mâinile partidelor cu înlănțuiri de interesări, dar fiind *controlul, forul de supracensurare al partidelor*.

Degeaba se laudă cineva cu merite istorice. De-ar fi cu stea în frunte, și ar avea merite, cât să nu încapă într'un vagon documentele istorice ale vredniciilor, studențimea *azi* îi va pune întrebarea, cum porți *steagul național*, curat ori întinat? Și dacă ar îndrăsni să păteze un steag sfânt prin jertfele mucenicilor neamului, să se ferească! I-se va cere seamă, fără mult pardon!

Ne va huli cineva studențimea pe motiv că face demonstrație huliganistă? Până când vedeți pe steaguri flacără, vultur și cruce, să știți, că Românul la școli superioare *în străinătate* este totdeauna mai inteligent, decât alte neamuri. Căci Dzeu a făcut pe Român și *inteligent și nobil.*

Un împărat Roman mergând în largul mării pe o barcă, marinarul care mâna barca începea să se teamă, văzând că vin înspre barcă valuri mari. Ce te temi, zice Impăratul, doar duci pe Caesar. „Quid times? Caesarem vehis!" Noi ducem pe Cristos și dacă Dumnezeu e cu noi, cine este împotriva noastră?

In fața neamului nostru studențimea are cuvântul lui *Mussolini* după un atentat: „Dacă merg înainte, urmați-mă; dacă dau înapoi ucideți-mă; dacă în focul bătăliei de apărarea steagului național ași cădea, răsbunați-mă!"

Aceasta mi-a fost cuvântarea.

Incheiu, spunând domnilor Miniștri: Dacă pentru aceste cuvinte izvorâte din suflet curat românesc, prin cari am rezumat istoria neamului nostru martirizat și am dat expresia convingerei mele, că deasupra tuturor mizeriilor de azi, venite ori dela străini ori dela români inconștienți, strălucește ideea triumfului nostru ca neam — vreți cu orice preț să-mi impuneți o pedeapsă, Vă privește și Vă demască sentimentele ce nutriți in cea mai gravă chestiune națională. Eu din partea mea voi aduce cazul suspendărei în fața justiției.

Dr. TITUS MALAI

Isus Cristos și pacea lumei

Pace în lume va fi numai atunci, când pe pământ, va trona dreptatea și adevărul, adică când toată lumea va fi creștină convinsă, de învățăturile divinului Isus.

Isus Cristos n'a fost, numai un profet ca Moise, care mai de grabă, a fost un bun legislator pentru interesul material al neamului. El Isus, este cu adevărat un Dumnezeu pentru noi oamenii, căci, El a avut schinteia Dzeească de a curăți sufletul omului, de impuritatea naturei care întunecă mintea și nu lasă să pătrundă lumina adevărului și dreptăței, care este partea spirituală și cea mai principală a omului, căci spiritul înalță mai presus de cele pământești, și'l face să vadă, că, adevărata fericire a omului, nu constă în materialismul, care este izvorul tuturor viciilor, ca: ura, egoismul, invidia, orgoliu, lașitatea, falșitatea, perversitatea etc. care degradează pe om și'l pune în rândul animalelor, căci cu toată materia forța și volumul lor, sunt și rămân inferioare omului. Căci spiritul și inteligența conduc, nu forța și materia.

El, Isus, întrupându-se în om, a venit pe pământ, ca să facă legătura între noi și Tatăl ceresc. El ne-a ridicat sufletul până la Dumnezeul spiritual, căci până atunci trăiam înglodați în viciile meterialismului. El prin cuvântul Său cel bun și blând, prin iubire pentru aproapele, prin pildele, învățăturile parabolile Sale, s'a adresat sufletului pe care luminându-l, l'a convins și captivat inima, făcându-l să vadă în fiecare om, un semen, un frate al său. A ducând frăție și pace între oameni. Nu prin sabie și foc, prin teroare a cucerit El lumea. Ci numai cu cei 12 discipoli, *cu traista* cu merinde a mers *în toată* lumea, propovăduind *dreptatea și adevărul*

care sunt *și vor fi eterne pentru binele și pacea lumei.*

Convingând prin simplul, dar sublimul Său principiu, că: *Ceia ce ție nu-ți place, altuia nu face.*

Căci în adevăr, dacă fie care ins, s'ar abține de a nu face altuia, ceia ce nici lui nu i-ar plăcia să-i facă și lui altul, n'ar fi deja pace în lume?!

Bine înțeles, o pace relativă, cum totul e relativ pe pământ. Că, adevărata pace, nu poate fi decât în cetatea eternă la... cimitir, unde: Săracul și bogatul, tânărul și bătrânul, tâlharul și victima, deveniți egali prin moarte dorm alături în pace somnul cel de veci. Atunci de ce atâta lăcomie de a strânge averi pe pământ?!....

Uită bietul om că e muritor! Că, biletul de călătorie pe acest pământ este maximum 70—80 de ani, restul este o povară pentru el, și pentru cei din jurul lui. Și că totul se reduce la 2 coți de pământ. Iar bogățiile și palatele rămase în urma lor, arată pe omul hrăpăreț.

Atâta timp însă, cât urmașii lui Iuda, lui Cain, vor persista în credința lor de ură și egoism, contra celorlalte neamuri. Pace în lume nu poate fi. Antagonismul, dintre credința lui Iuda și credința în Isus, va fi o perpetuă ură și vrăjmășie. O luptă de exterminare pe care o urmărește în secret Iuda, încă de acum aproape 2 mii de ani. Victoria lor, din Rusia câștigată prin uneltiri și viclenie îi a înbătat și cu o îndrăsneală caracteristică lor, când se simt stăpâni pe situație, au ridicat la Kiev statue lui Iuda, care cu mânile frânge crucea și cu picioarele calcă Biblia simbolizând distrugerea Creștinișmului! Sfidând astfel întreaga lume civilizată creștină!

Deci, datori suntem să încercăm o înfrățire sinceră mic cu mare, să ne grupăm în jurul steagului cu Svastica care este simbolul izbândei și făcând o cruce mare, să zicem: *Piei dintre noi satano, du-te în iadul pregătit vouă. Că, cine sapă groapă altuia, cade el în ea!*

Și iată cum după 2 mii de ani, tot Isus Cristos a cărei aniversare de naștere o prăsnuim la 25 Decembrie, prin discipolii Lui de acum, va aduce din nou Pacea în lume.

ELENA GL. TARNOSCHI

Un rechizitoriu

Studențimea română și-a ținut al doilea congres general în zilele de 4, 5 și 6 Decemvrie la Oradea-Mare. Că se țin aceste congrese în diferite centre ale țării, își are rostul său și anume: aceste congrese sunt momente de sărbătoare pentru regiunea unde s'au fixat. Nu este un fapt de mică importanță, când poporul din o regiune a țării își vede tineretul adunat în orașul de reședință a cutărei regiuni, tineret care mâine va avea în mâni destinele neamului. Toată lumea să umple de speranțe, când vede atâta lume tinără adunată, atâta tineret vioiu, inteligent și purtătcr de noi idealuri. *Congrese studențești epocale s'au mai ținut în țara românească. Un congres la care am avut norocul și eu să iau parte, un congres istoric, a fost congresul dela Galați din vara anului 1915, Atunci într'un entusiasm de nedescris s'a hotărât viitorul congres la Cluj, tinerimea universitară își da seama, că granițele etnice se vor înfăptui cât mai repede, Ca simbol la acel congres s'a ales un ardelean ca președinte,*

Acest al doilea congres general de după războiu a decurs într'o atmosferă înălțătoare comparabilă cu cea dela Galați.

Ședința festivă a fost o adevărată sărbătoare națională, un moment de înălțare sufletească, o înfrățire a sufletelor tinere cu ale celor bătrâni în jurul desideratelor studențești. Cortegiul impunător pe străzile Oradiei a întărit credința în sufletele bihorenilor că Oradea, centru străin de lângă graniță aparține și va aparține în veci României-Mari.

Programul luptei viitoare studențești — numerus clausus, Rottermeere, moții, Maramureșul etc. — a fost primit cu unanimitate. Desbaterile au decurs în cea mai perfectă armonie. Dar în urma provocațiunilor iudeo-comuniste s'au produs incidente. Studențimea ținea să demonstreze în mod civilizat cuibului de iredente, spionaj și provocări, care să numește Oradea, că nu va abandona nici-odată idei a naționalismului integral cu deviza: *„România a Românilor"*. Fiind atâcați în mod mișelesc cu apă fiartă, bucăți de fier, cuțite aruncate dela etaj, prin agresiuni banditești cu stilete și plumbi, studențimea a reacționat.

Am atras atențiunea celor în drept în diferite rânduri asupra bandelor comuniste pripășite la noi, bande moștenite în Ardeal, din revoluția lui Bela Kun, iar dincolo venite de peste Nistru cu planuri bine determinate. Bande cari în momentul când ar vrea să năvălească peste noi generalisimul *Frunză* cu 15 milioane de oameni, ca al doilea Gengis-Kan își vor face datoria acolo unde sunt puse. Să ne dăm bine seama, că jidanii și codri ni-i despoaie în cât numai ai nici unde te refugia.

Corifieii comuniști denunțați de noi în această revistă, nu numai că n'au fost dați peste graniță, din contra și-au câștigat drepturi de cetățeni și s'au organizat în societăți oculte, unde perdeaua o formează oameni cu influență în viața noastră publică.

Un exemplu de provocațiune comunistă, făcută de o singură persoană, care să simțea la largul ei s'a petrecut la Cluj. Jidovoaica Irina-Goetz-Dienes — care în timpul revoluției lui Bela Kun a ocupat catedra profesorului Oetvoes, un venerabil savant bătrân isgonit din Universitate de bolșevici — ia noi conferențiară la Fizica medicală, din anumite motive a insultat pe studenți, numindu-i *„bandiți"*. Studenții au cerut satisfacție, nu știu dacă au primit-o.

Dacă o singură persoană poate tulbura liniștea unei colectivități care vrea să facă carte, ne putem închipui ce pot face cluburi bineorganizate de instigari, toiredentiști, comuniști și alții, pe cari organele noastre de stat nu-și dau silința să-i depisteze și să-i arunce peste grnniță. Provocațiunea dela Oradea a stârnit revoltă în întreg sufletul neamului românesc, agresiunile au fost palme date pe amândoi obrajii acestui neam, care a luptat, a murit pentru un pământ moștenit de două mii de ani.

Presa a semnalat incidentele dela Oradea și și-a dat silioța să caute motivele acestor incidente. Nu e vorba de presa din Sărindar, care după Oradea are subiecte de riportaj cine știe până când. Dar ne mirăm de organul partidului național-țărănist *„Patria"*, care s'a transformat peste noapte în organul sionist din str. Regina Maria. Scrie neşte iremiade, mai grozave decât fratele gemen „Keleti Ujság" scris în ungurește. Dar mirarea nu ne este de lungă durată, căci ia cuvântul la senat dl *Romul Boilă* senator național-țărănist. Noi cari credeam, că locuitorul casei de faianță din str. Băii (Cluj) este foarte tăcut am rămas surprinși. Știam că foarte rar, când să simțea, că partidul din care face parte să apropie de putere, scrie și d-sa câte un articol confuz la organul partidului. Dar acum a pus piciorul în prag și a făcut un rechizitoriu aspru celor întâmplate la Oradea, producând și fotografii, ca oricare riporter de gazetă ilustrată.

Vrem să-i răspundem la două afirmațiuni puțin gândite. Domnul Boilă spune, că antisemitismul este importat în Ardeal. In primul rând D-s, care își închipue că mâine e pleașca să mai ia un portofoliu nu știe că studențimea preconizează ca program ideia naționalismului integral. unde antisemitismul este numai o anexă. Ideia naționalismului integral a fost predicată două secole în Ardeal de premergători în numele cărora vrea să zică dl Boilă că ie cuvântul. Apoi dle Boilă, să vede că, dta ai căzut din lună în cabinetul de rezort dela Sibiu și Cluj în 1918 1919, când în așa zisa revoluție populația românească a alungat pe crâșmarii jidani din satele ei, și numai pe crâșmarii jidani. Puteai să te interesezi dela prieteni politici cum este dl prof. Petre Poruțiu, Dr. Trifu, locot. Perhaița, Dr. Andris, Baciu și alții, când elevii din școala de ofițeri din Mediaș s'au jurat să răzbune batjocura ce-au făcut-o camarazii lor jidani în biserica din cetatea de Baltă unde au fost cvartiruiți. Lucruri întâmplate în August 1916. Protopopul Todoran arestat și trimes, jidanii au cerut să fie cvartiruiți în biserica ortodoxă unde și-au bătut joc în mod murdar de cele sfinte, jidani cu nume, ca Stern, Glanz etc. Astăzi când jidanii despoaie codri cu ajutorul anumitor personagii politice — și sunt și din partidul dtale — crezi că poporul rămâne indiferent față de spoliatorul barbar?

Dar studențimea ardeleană de dinaintea războiului, care să uita cu scârbă la liftele galițiene, când făceau pe marii patrioți unguri, și pe intriganții între unguri și minorități, nu aveau un resentiment, o îndârjire contra granulaților? A de bună seamă pe vremea aceia Domnia Ta nu erai în mijlocul lor, te simțeai mai bine între unguri și erai vesel că rândurile patrioților cu găitane să îngroașă. Nu-ți putem permite afirmațiunea, că Cuza și Cătuneanu subvenționează studenți. Cadrele noastre mai intime studențești, pe timpul propagandei ligiste au mers pe banii lor. Nici-odată n'am încercat să îndulcim studențimea cu mâncări, beuturi și lăutari, cum ați făcut d-tră în cadrele partidului, dând seri de cunoștință în saloanele clubului politic. Organizația noastră prin cotizațiile ce le adună și prin bunăvoința abonaților abia își susține acest organ. Știm, că ai fost la Oradea, unde credeai să dai o lovitură politică în cadrele congresului studențesc, dar te-ai întors cu fotografiile geamurilor sparte. De ce n'ai fotografiat rănile studenților, cuțitele și alte corpuri delicte, cari se găsesc la poliția din Oradea. Nu cerem să fotografiezi apa fiartă bineînțeles.

Ce ne jignește adânc demnitatea noastră de români este faptul că dl Boilă a declarat în plin senat *că-i e rușine că e român*. Desigur că aceasta a mai spus'o și este probabil un fel de stare stereotipă la dsa; uite un om care de când este România Mare nu și-a deschis gura și când și-a deschis'o a scuipat cea mai profundă insultă pe care o poate prefera unul care se dă drept conducător al poporului. Domnule, dacă nu-ți place la noi, șterge-o, unde te simți mai bine, depune mandatul lasă catedra, căci cu noi nu poți avea nici-o legătură sufletească. Suntem sătui de unguri, dacă dta ți-i mai mult la jumătatea turanică a eului d-tale, nu ne insulta trecutul nostru, nouă nu ne e rușine cu Horia, Iancu, Stefan, Mihai și toată pleiada de eroi și de martiri, și nici prin gând nu ne trece să ne fălim cu Kosuth, Déak și poate Țierlsohn, Filderman și alții.

Ca dl Boilă au mai luat cuvântul și alții, pe cari în lipsă de spațiu îi mai lăsăm și numai pentru coloanele Monitorului Oficial.

Aceste discursuri, și nu geamurile sparte au aflat răsunet atât în inima falsificatorilor de hârtii monedă dela Budapesta — cumsănu când o gură ungurească le recitează refrenul așa de plăcut: *mi-e rușine că sunt român* — cât și în imaginația bolnavă a întregei jidovimi.

Toată presa semită într'un cuvânt cere decapitarea antisemiților. Cutezanța și focul concentric îndreptat de jidani contra celor dela putere a avut ca rezultat suspendarea din slujbă a lui *Dr. Titus Mălaiu* prof. la acad. teologică din Gherla și porunca talmudică să fie dați afară din învățământ Cuza și Cătuneanu. Și dacă sfintele sărbători nu ne vor întări inimile de români și creștini ca să facem un front puternic fiara iudaică va cere decapitarea tuturor acelora cari sfidează, și nu pregetă să lupte contra purtătorilor de integrală patologie umană și animală în spurcatul și puțin frumos mirositorul lor trup.

Jidanii unde pot și unde știu curate gânduri românești, caută să umilească. Ca urmare a congresului dela Oradea este și chestia dispariției elevului Ion Mureșianu dela liceul Anghelescu. Care este mobilul acestei dispariții și ce s'a întâmplat este de resortul poliției judiciare. Pe noi ne interesează un fapt. Când s'a petrecut cazul, ziariști perciunați și poate foști ortaci ai lui Bela Kun, au anchetat pe elevi despre purtarea profesorilor. Iar într'o conversație avută între un jidan și un distins profesor dela acel liceu, Popa Nicolae acest din urmă spune că crede în omorul ritual. Pentru aceasta a fost anchetat la poliție și purtat prin presa jidovească locală și din Sărindar.

Da ce își închipue cineva dacă cred un lucru, trebue să'mi fie teamă să-l spun dacă mă întreabă chiar unul interesat!.

Dar ce crezi Șulăn, că suntem iarăși în Ungaria în timpul răsboiului, ca tu să faci pe provocatorul și noi să ne lăsăm copitele după bunul plac al tău. Sau crezi că suntem în 1917, tot aici la Cluj unde o haită de doctori circumciși au dat buzna peste bieții deținuți ca să le scoată dinții din gură ca să nu mai aibă cu ce mânca. Să nu credeți că nu căutăm pe canaliile, cari au atentat la sănătatea bieților nevinovați, pe cari tot voi, i-ați băgat și în temnițele ungurești. Acestea ar fi trebuit să le amintească. Boilă de tristă amintire, nu rostul de *gheșeft* ce urmează după spargerea geamurilor.

Ai geamuri sparte, capeți despăgubiri cu vârf și pedeasupra nici nu plătești impozit, deși poate ești **în restanță din 1922** (accentuez) pe când bietul român dela țară trebue și este în curent cu impozitul, chiar dacă o pedeapsă de sus i-a distrus avutul, cum a fost acum doi ani în județul Făgărașului (După ancheta ce-am făcut-o acolo toate impozitele sunt plătite).

Să nu crezi *Mingher* că mi-am uitat cum te-ai purtat în războiul românesc tu trebuia să mergi, să tremuri la cel mai mic freamăt, și să insulți țara la orice ocazie; și ți-aduci aminte că eram voluntar și nu-mi venea greu să te aduc la reson când însinuai ceva în contra țărdi și armatei care sângera. Să nu-ți închipui, că dacă *freudenii* voștri din Rusia au reușit să-și însângereze dantura scorburoasă în sânge de creștin, ni-e teamă de calitățile voastre de viteji, vă știu ce puteți.

Aduți aminte Fried, când plângeai la Bușteni în pivnița dela Hotel Caraiman la doi metri închis în beton și acum te găsește vitejia, vrei ca luptătorii vechi s'o șteargă din serviciile unde cu cinste își câștigă pâinea, zău doar nu vrei ca să te tămâiez acum când ești la largul tău, când știi că am cel mai profund dispreț pentru gălăgia ta. Unde sunteți luptători, cari într'un cântec ne-am pus trup și suflet să vedem visul pe care trebue să-l realizăm întreg așa cum ni-l cer glasurile îngropate la Oituz, Mărăști, Mărășești și Tisa!! Cu toții avem câte-o sluibă în țara aceasta românească, să ne facem datoria acolo unde suntem, *demnitatea noastră de români* să nu o lăsăm călcată în picioare de inconștienți, interesați și de lifte, cari vreau să ne vadă scoși din drepturile noastre pe

veci câştigate prin sângele şi sudoarea milioanelor de viteji, eroi şi martiri.

Nu putem cere altceva autorităţilor noastre, decât după tentativa dela Oradea, similară cu a lui Szántó Zoltán la Budapesta anul trecut, să cerceteze cu deplină maturitate ubicvitatea atâtor agenţi pe plaiurile noastre, să le desfiinţeze cluburile, lojile francmasone, unde să plănuesc cele mai demonice atentate la siguranţa şi existenţa statului nostru.

Videart Consules!

Dr. LAZĂR ISAICU
Cluj

Dela Organizaţiunile L. A. N. C.

Ţăranii Ligişti insistă mult pentru a se trece la fapte, părăsind vorbăria!

Ţăranii Ligişti insistă mult pentru a se trece la fapte, părăsind vorbăria goală!

Aşa ne scrie un tânăr inimos din jud. Alba Iulia — al cărui nume îl trecem sub tăcere până ce îi vom vedea faptele.

Urmează conţinutul scrisorei:

„Zile grele am trăit noi Românii. Cu mari greutăţi vom ajunge stăpânii bogăţiilor noastre, azi în mâni jidoveşti şi streine. *Situaţia actuală de inferioritate nu ne* **descurajează;** *avem speranţă în viitorul apropiat, care al nostu,* **numai al nostru poate fi.**

„Românului — desigur — îi lipseşte capitalul şi experienţa în ramura comercială. Bine îndrumat poate ajunge foarte departe.

„Pătrunşi de acest adevăr, subsemnatul şi ţăranul Marian Aron, preşedintele Ligii din com. Ciuguzel, *am hotărât înfiinţarea unei cooperative de cereale,* în acea comună pentru ajutorarea sătenilor, precum şi pentru a da un bun exemplu tuturor celor din jur; *a-i face să se încreadă în propriile lor puteri,* urmându-ne. In acest scop am hotărât ca membrii să fie oricine din sat. La început cooperativa, va lua fiinţă cu circa 25—30 membrii. Dintre aceştia vre-o 4—8 vor subscrie 20 ferdele (ferdel măsură de 20 litri) grâu sau porumb; restul rămânând a se înscrie cu cât vor putea. In schimb membrii şi ceialalţi săteni îşi vor putea procura, când sunt lipsiţi, cereale cu preţ cât se poate de redus, cooperativa dând şi pe cont, însă cu unele pocente chiar dacă sătenii au prea puţină trebuinţă de cereale într'un anumit an, acestea se vor aduna la Cooperativă în timpul culesului roadelor câmpului adecă atunci când sunt mai eftine, rămânând a se vinde în timp când se observă a fi ajuns preţul la maximum.

„In felul acesta, cooperativa ar putea avea, imediat după înfiinţare cam 200 ferdele bucate, în deposit şi al fiecare ferdelă ar putea câştiga circa 40—60 lei, ceiace ar fi foarte frumos După un an—doi, cooperativa ar putea vinde cereale, nu cu măsura, ci cu vagonul.

„Aducerea cerealelor spre vânzare în oraş să se facă cu reducere de 2—3 lei per ferdelă, obligatoriu, iar membri comitetului să nu aibă nici un fel de salariu, ci să considere funcţiunea încredinţată ca o distincţie din partea comunei.

„In felul acesta, fără a risca nimic cooperativa va aduce reale servicii, nu numai membrilor ci tuturor consătenilor, mai târziu putând deschide şi prăvălie cu tot felul de articole, cari deasemenea se vor vinde eftin şi în comună.

„Pe lângă această cooperativă, am hotărât a îndemna pe toţi ţăranii să se înscrie în „Ajută-te Române“ care cu ce sumă poate lunar: 25, 50, 100 lei etc.

„Nu mai încape îndoială că, profitul ar fi cât se poate de frumos.

„E cât se poate de îmbucurător că, ţăranii Ligişti insistă mult pentru a se trece la fapte, abandonând vorbăria goală. Aş fi foarte fericit să văd dorinţa realizându-li-se.

Dumnezeu este cu noi, ne va ajuta! Din partea noastră dorim din toată inima, ca cele scrise mai sus să se înfăptuiască fără întârziere, iar comuna Ciuguzel, să fie prima comună în care se începe activitatea pentru dezrobirea economică a Românilor.

Cât priveşte lipsa de capital şi de experienţă sunt două boale cu leac — şi anume: *capital* adunăm din sărăcia noastră, dacă ştim să ne solidarizăm în cooperative — fie cum se proectează în Ciuguzel, fie cum s'a făcut în Cluj cu „Ajută-te Române“. Experienţă comercială, ne câştigăm, dându-ne copii la comerţ şi la meserii, care după 4—5 ani de serviciu,, ne pot fi de folos — *dacă sunt pătrunşi de sentimentul cinstei şi al dreptăţei.*

Exemplul comunei Ciuguzel să fie imitat de toate comunele româneşti — pentruca să devenim cu o oră mai de vreme stăpâni pe comerţul şi pe finanţele din România Mare!

ŞT. PENEŞ

Esenţa problemei jidoveşti

Chiar azi mai sunt mulţi creştini cari necunoscând adevăratul sâmbure al chestiunei jidoveşti, condamnă aspru pe conducătorii mişcărei îndreptate contra lor, visând toleranţă şi umanitate. Noi suntem părtaşi ai acestor idei umanitare, însă din momentul în care aceşti indivizi sunt un pericol obştesc, nu putem permite cu nici un preţ existenţa lor şi pe mai departe printre noi.

In lipsa unei juste aprecieri a chestiunii, din partea publicului românesc, care în majoritate e indiferent, sau arată prea puţin interes faţă de ea, am luat hotărârea de a traduce o serie de articole din cartea lui Theodor Fritsch, întitulată „Handbuch der Judenfrage“, care a ajuns până la a 30-a ediţie, ceeace nu ştiu să se fi întâmplat cu vre-o carte românească.

„Pentru a-şi asigura simpatia fiinţelor simţitoare, jidanii au apelat totdeauna la compătimire. Au jucat în toate timpurile rolul urmăritului pe nedrept şi nu se vor osteni să reproducă şi viitoarelor generaţii, cântecul asuprirei. Intr'adevăr ei sunt urmăritorii şi asupritorii. Nedrept este şi pretextul, cumcă ei ar fi persecutaţi din cauza *credinţei* lor; ura contra lor s'a născut din anumite *prejudiţii religioase* medievale.

Noi stăm în afară de cercul strâmt al unui sistem bisericesc şi suntem adepţii fervenţi ai unei concepţii ideale

de viaţă, care nu poate intra în cadrul dogmelor şi normelor de credinţă. Am fi deci ultimii cari am putea urmări pe cineva pentru deosebire de credinţă. Dintr'o cunoaştere mai apropiată a credinţei semite ştim însă că există obiceiuri, cari sunt contrare nu numai concepţiei de viaţă creştine, ci şi faţă de *morala omenească* în genere sunt absolut greşite. Ele isvoresc din ideia de prioritate a rasei semite, prin care jidanii se sint superiori tuturor celorlalţi oameni şi refuză recunoaşterea unei comunităţi cu ei. Invăţăturile talmudice se bazează înaintea tuturor celorlalte pe următoarea credinţă: jidanul n'are voie să recunoască celorlalţi oameni complecta demnitate omenească. Consideră pe cei ce nu sunt de aceiaşi credinţă cu el, ca fiinţe supuse şi prin urmare nu e obligat să respecte, datoriile de cinste, ce ar trebui să le aibă faţă de ei.

Aceste chestiuni de ordin moral şi religios, nu ating însă punctul culminant, în problema evreiască.

Cu toatecă sunt răspândiţi prin toate ţările, jidanii formează până în ziua de azi o comunitate strâns unită, care nu numai că există prin legătura credinţei, *dar urmăreşte în acelaş timp, anumite scopuri materiale şi politice, comune.*

Oricât de bine se acomodează ca exterior limbă, îmbrăcăminte, cerinţele zilnice de trai, cu o naţionalitate străină, nu uită o clipă „că aparţin unui tot, care e independent de omenire şi care îşi afirmă interesele duşmănoase faţă de toate celelalte popoare. *Aduceţi-vă totdeauna aminte, că de foarte mult timp, iluzia de prioritate stăpâneşte toate minţile jidoveşti şi că acest mic popor, chiar în timpul când trăia uitat lângă popoare cu o cultură superioară, era stăpânit de gândul de a supune toate celelalte naţiuni şi de a conduce odată întreg universul.* („Ţie să-ţi slujească toate popoarele" — „Să fi domn asupra fraţilor tăi" — „Regii să te îngrijească şi principesele să-ţi fie doici"....) Dacă se mai adaugă, că acestui popor i se promitea posesia tuturor bogăţiilor pământului, cu condiţia să ţină morţiş la dogmele şi făgăduinţele superstiţioase ale rabinilor; atunci se poate înţelege cum momit prin aceste promisiuni îndrăsneţe, ţine neclintit la comunitatea-i de rasă, fără a arăta vre-o înclinare de contopire spre o naţiune străină. Căci un al doilea popor pe lume nu a îndrăsnit să facă semenilor să, promisiuni mai exagerate. Credinţa lor, le promite nu numai stăpânirea tuturor celorlalte popoare şi împărăţii, ci le vesteşte totodată pieirea lor şi nimicirea lor prin judaism.

După aspra traducere a lui Luther astfel vorbeşte Jahwe, D-zeul naţional al jidanilor poporul său; „Să mânânci toate popoarele pe cari ţi le voi da pe mână". (5. Moise 7, 16).

Un popor cu astfel de ţinte şi speranţe nu se gândeşte la un amestec sau contopire cu alte popoare. Da! jidanii ar fi necredincioşi adevăratei lor misiuni, dacă s'ar pierde în alte popoare, căci menirea lor este de a fi un duşman veşnic ameninţător pentru întreg universul. Natura ne oferă destule exemple pentru cazul când unele specii de animale, aţâţă alte vietăţi pentră a le scuti de a cădea în benevoie şi marasm. Aşa zice foarte nimerit şi învăţatul Adolf Wahrmund: „Jidanii sunt pintenele pe care soartea îl înfige în miezul sângerând al naţiunilor pentru a le împinge la extrema desfăşurare de forţe.

Aşa stând lucrurile, părerea următoare poate fi considerată ca o *iluzie smintită şi anume că jidanii cari trăiesc printre celelalte popoare şi-ar putea lăsa firea şi ar putea trăi ca cetăţeni paşnici în intimă înţelegere.*

Nu există nimic comun între jidani şi restul popoarelor din lume. Aici e vorba de contraste date de D-zeu. Judaismul are la bază ura împotriva întregei omeniri.

De aceia sunt jidanii printre celelalte naţiuni ceva strein, duşmănos şi de neasimilat. Ar însemna să înţelegi greşit adevărata lor natură, dacă te dedai speranţei, că vei putea face din ei oameni „normali". Jidanilor înşişi le este interzis să recunoască aceastǎ stare de lucruri şi aceasta e natural, căci în cazul contrar şi-ar tăia înşişi creanga pe care se leagănă şi şi-ar zădărnici propriile lor intenţiuni; sunt siliţi să poarte o mască.

Cu toate acestea vor continua să asigure, că sunt cetăţeni tot atât de buni ca şi ceilalţi şi că ţin cu devotament la patria lor (pe care mulţi dintre ei o schimbă atât de des!) Aceasta este o mărturisire silită şi necesară care rezultă din situaţia lor. Cine cunoaşte scrisul lor secret ştie cât poate să creadă din aceste încredinţări.

Adevărul este că: *Jidanii formează cu toată răspândirea lor peste toate ţările, o naţiune aparte, ba chiar un stat în sat".* Nu vor să părăsească această comunitate politică fiindcă le asigură avantagii imense. Căci se bucură în acelaş timp de toate drepturile cetăţeneşti şi sunt puşi şi sub scutul statului lor; şi astfel le este dată posibilitatea de a lucra pe o scară întinsă în folosul lor.

Sunt mai mult decât o sută de ani de când filosoful Fichte a caracterizat foarte potrivit starea lucrurilor: „Aproape prin toate ţările Europoi este răspândit un stat puternic bazat pe o concepţie duşmănoasă, care este cu toate popoarele într'un războiu continuu şi care într'unele state apasă greu asupra vieţii cetăţenilor: este judaismul. Nu cred că este primejdios prin faptul că formează un stat aparte bine închegat. ci prin faptul că acest stat are la bază ura împotriva întregei omeniri. Vorbrţi cuvinte dulci de toleranţă, drepturi cetăţeneşti în timp ce jigniţi tocmai primele drepturi omeneşti. Nu vă aduceţi aminte de un stat în cuprinsul altui stat. Nu vă trece prin minte ideia că jidanii cari şi fără de voi sunt cetăţenii unui stat mai puternic şi mai solid decât toate ale noastre, dacă le daţi încă şi dreptul de cetăţean vor strivi complect sub picioare pe ceilalţi cetăţeni"?

Jidanii sunt însă mai mult decât o naţiune streină şi comunitatea religioasă, sunt nu numai un stat aparte ci şi o *rasă bine închegată.* Pentru a putea fi recunoscut ca membru pe deplin îndreptăţit al statului jidovesc trebuie să fi de sânge şi origine jidovească. Judaismul nu lasă pe nici un strein să pătrundă în sânul lui, dar nici pe unul dintre ai lui nu lasă atât de uşor atară. In „Archives israelites (1864) se spune: „Israel este o naţionalitate. Suntem jidani fiindcă suntem născuţi jidani. Copilul care se naşte din părinti israeliţi este israelit. Sigilul israelit ni se imprimă prin naştere şi nu-l putem pierde şi depune niciodată". Insuşi israelitul care îşi neagă religia botezându-se, nu încetează de a fi izraelit şi toate datoriile de israelit îi aparţin pentru totdeuuna.

Jidanul botezat rămâne deci în mod secret membrul marei legături de sânge a evreilor şi are datoria să ţină seamă totdeauna de interesele specific evreieşti.

Judaismul formează astfel o comunitate bine închegată, care nu-şi găseşte păreche pe pământ. Ea are aproape caracterul unei conspiraţii. Talmudul prevede pentru trădătorul cauzei jidoveşti, moartea. In afară de sângele şi spiritul comun pe jidani mai leagă laolaltă şi ura pe care o simt împotriva a tot ce nu-i jidovesc.

Dar precum iubirea formează fondul învăţăturii creştine, întocmai aşa ura neîmpăcată, formează sentimentul de bază a jidanilor. Din aceasta reiese o duşmănie pentru toate popoarele nejidoveşti, duşmănie care trebuie să admonizeze pe aceasta la o precauţiune extremă.

Este deci o concepţie superficială, care duce în eroare pe aceia cari prezintă duşmănia contra jidănimei ca izbucnirea urei de rasă şi credinţă, *în vreme ce în realitate e vorba de o apărare dezinteresată condusă de cele mai sublime ideale, contra unui duşman, al omenirei, al moralităţii şi al culturii".*

CAIUS JIGA, **student în litere**

Pentru stabilizarea leului

„Când vreau să fac un lucru, însărcinez un om, când nu vreau, însărcinez o comisie" — aceasta este expresia marelui Napoleon, care în acelaş timp era şi un geniu politic. Axioma aceasta veche de câteva sute de ani, în ciuda oricăror schimbări a rămas aceiaş şi e tot aşa de actuală aştăzi ca şi pe vremea marelui împărat.

Se spune că dl Vintilă Brătianu, prim-ministru şi vistiernic al ţării ar fi însărcinat o comisie să studieze modalităţile în cari s'ar putea stabiliza năbădăiosul nostru „leu", de pe urma căruia o majoritate enormă — românii adevăraţi — suferă, iar o minoritate infimă — jidanii politicieni — se lăfăiesc în toate bogăţiile acestei ţări, care mai presus de toate a dat dovadă că „ştie să rabde."

Se lăfăiesc politicianii cari cred că *a guverna* înseamnă *totul prin popor* nu *totul pentru popor,* şi se lăfăiesc jidanii, acei paraziţi a căror prezenţă la noi a devenit un pericol naţional — o problemă care se pune astăzi cu mai multă insistenţă pentrucă de fapt se pune încă de mult, însă într'o formă mai atenuată, ca să nu zic mai puţin alarmantă.

Pericolul jidănesc a devenit o problemă naţională, pe care cei interesaţi deşi n'o recunosc oficial încă (cum e cazul aiurea: Ungaria), totuşi îi simt manifestaţiunile în toate direcţiile şi în faţa cărora intenţiile cele mai „româneşti" devin simple paliative.

Şi pentrucă nu suntem învăţaţi să spunem un lucru fără să-l dovedim, să ilustrăm afirmaţia noastră cu următorul fapt: Se ştie că în figurile refacerii cari au urmat marelui răsboi, toate ţările s'au întrecut în măsurile luate pentru revenirea la normal.

Normalizarea era un imperativ categoric al timpurilor şi ori ce întârziere nu putea avea decât urmări nefaste.

Cele întâmplate ne-au dovedit că oamenii n'au fost la înălţimea situaţiei, ci s'au lăsat influenţaţi de formule ademenitoare, cari s'au dovedit cu timpul în raportul eficacităţii, absolut false.

Este vorba de aşa zisa „revalorizare monetară" — formulată de jidanii Franţei, exportată apoi în Italia, Belgia şi apoi naturalizată şi la noi — este apoi expresia cea mai ademenitoare a unei naive concepţii financiare, pentrucă se căuta să se clădească mai departe când de fapt nu există în prealabil nici o bază.

Dar guvernanţii noştri s'au dovedit nc'odată că fac politica strutului înghiţând cu multă încredere elixirul revalorizării neputincioase, neţinând seamă că stomacul ţării nu era astfel afectat să digereze reţele administrate cu atâta îndărătnicire de savanţii noştri medici financiari.

Şi-au însuşit aceaştă politică de nestabilitate tocmai în finanţe, acest domeniu unde vedem că totul se schimbă nu numai dela o zi la alta, ci dela un minut la altul.

Şi-au însuşit această politică de abilităţi financiare, de speculaţiuni dibace, care nu cadra cu starea de lucruri de după războiu. Voiam să ridicăm etaje edificiului nostru naţional, când de fapt nu-i pusesem tocmai baza.

Era o erezie economică de care treptat, treptat, ereticii şi-au dat seama. Belgienii, Italienii s'au trezit la realitate mai curând, căutând alte modalităţi pentru asanarea monedei lor naţionale, iar Franţa după ce a schimbat unul după altul 11 guverne impotente, caută acum prin cel actual să repare greşealile predecesorilor pentru ca să păşească apoi la realizarea măreţului vis: *normalizarea.*

La noi lucrurile s'au petrecut mai grav. Submediocrii noştri financiari au urmat o politică de artificii, o politică de probabilităţi, de speranţe, într'un cuvânt o politică de aventură.

Corolariul acestei politici financiare se vede în toate direcţiile. Balada sărăciei naţionale e veşnic la modă, deşi cei interesaţi prin ingenioase combinaţii matematice vor să ne învedereze binefacerile absente şi invizibile cu ochiul liber (există doar în imaginaţia fecundă a unor financiari).

Că această politică a folosit cuiva nu ne'ndoim; orice medalie are şi reversul ei. A folosit repetăm la'nceput, unei minorităţi infime: *jidanilor şi politicianilor.*. A folosit politicianilor orbiţi de lumina prea vie a arginţilor şi a folosit jidanilor, cari au operat când şi cum au vrut „leul" nostru.

E de prisos să reamintesc că noi ceilalţi — românimea — am pierdut, am suferit şi suferim. Am cumpărat mărfuri din străinătate cu 45 lei francul elveţian şi le-am vândut pe ale noastre cu 32 lei francul. Am pierdut diferenţa aceasta de curs, care a intrat în buzunarele jidanilor speculatori, cari atunci când „leul" nostru se urca, graţie exportului produselor muncii atâtor milioane de ţărani, aveau tot interesul ca printr'un abil joc de bursă să-i tempereze justele veleităţi de emancipare, numai pentruca aceşti paraziţi să-şi facă afacerile lor necurate, să speculeze neruşinat truda unei naţii întregi, să spolieze un popor de drepturile la o viaţă nouă, o viaţă mai bună!...

L'au urcat când au vrut, l'au scăzut când au vrut — totdeauna conform cu interesele ţării.

Dece dlor politiciani nu vreţi să vedeţi lucrurile acestea? — Am putea noi să vă răspundem: sau nu vedeţi din cauza arginţilor lui Iuda — preţul miopiei Dv. — ; sau vedeţi şi nu puteţi face nimic din considerente faţă de jidanii de aiurea.

Pentru ambele ipoteze avem şi soluţiile necesare: dacă strălucirea arginţilor jidoveşti împiedică să vedeţi sărăcia lucie a poporului, o să avem argumente... destul de convingătoare — dacă vă este frică, gândindu-vă la ce va zice străinătatea (mai corect zis: jidanii din străinătate) — lăsaţi locul altora mai puţin fricoşi. Un lucru trebue să ştiţi: orice lucru are un sfârşit şi vai! de acela care nu se ţine de curentul vieţii. E trântit, aruncat, calcat în piciare numai pentrucă n'a vrut să se adapteze nouilor condiţii de viaţă.

Ne bucură faptul că dl Vintilă Brătianu primministru şi vistiernic s'a trezit la realitate, dar ne îndoim de succesul noui sale intreprinderi, afllând că a dat în grija unei comisii să studieze modalităţile de îndeplinire.

Desigur că atunci când leul scade, pierdem, şi dacă atunci când leul se urcă pierdem, soluţia cea mai eficace ar fi — *ca nici să scadă, nici să se urce* — şi cu aceasta s'ar face două lucruri deodată: s'ar introna un regim de stabilitate, de siguranţă, nefiind expuşi la capriciile unei valute aşa de schimbătoare — ziua de mâine ni se va arăta în culoarea ei reală, iar jidanilor li se va tăia cea mai mare sursă de venituri necinstite.

Lor le convine un regim de nesiguranţă, un regim de schimbări, de conjucturi economice care pentru ţară, pentru producătorii, industriaşii, comercianţii noştri nu poate fii decât periculos. Ei dau faliment, fug în străinătate, aruncând discreditul acesta asupra noastră şi au terminat. Aceasta este ipoteza cea mai nefavorabilă — pe care şi-o pun în afacerile lor. Şi nu numai atât: dacă au reuşit încep să ne sape pe noi, exploatând marele public şi ruinând producătorii, industriaşii, comercianţii noştri.

Cine nu cunoaşte firma Manissalian? Când cineva spunea înainte la Londra Anvers, Rotterdam, firma Manissalian, zicea grâul românesc. El era furnizorul reputatei calităţi de grâu românesc „Galfox" (Galaţi—Focşani), el era expresia produselor noastre agricole în străinătate.

Astăzi ei sunt la Văcăreşti, tocmai pentrucă jidanilor nu le convenea acest obstacol supărător şi pentrucă guvernul

nostru a găsit de cuviinţă că e mai bine, mai rentabil (bineînţeles pentru profitorii lui), să dea lovitura de graţie marei firme exportatoare care ne făcea atâta cinste în străinătate şi să favorizeze casa jidănească „Dreyfus et Cie“, căreia făcându-i oarecari înlesniri i-a permis să concureze cu succes grâul românesc.

Şi-acum care e rezultatul? Manissalian stau la închisoare, grâul românesc nu găseşte cumpărători fiindcă preţurile au scăzut, iar jidanii Dreyfus et Cie se lăfăiesc în produsul speculaţiunii lor ingenioase şi necinstite.

De ce dlor politiciani ne tăiaţi craca de subt picioare, vreţi să ne aruncaţi cu totul în mijlocul jidanilor hrăpăreţi? Nu credeţi că e prea mult?

Băgaţi de seamă, cuţitul poate să ajungă la os...

GHEORGHE I. POPESCU
Student, Academia Comercială

Post festum...

Eşiţi din beciurile poliţiei şi închisorile militare unde tovarăşi de cameră ne-au fost ploşniţele şi comuniştii, ne aducem aminte de ziua în care am fost arestaţi.

Se împlinia, Sâmbătă, în 10 Decemvrie, 5 ani de mişcare studenţească. Voiam să sărbătorim ziua în care am deschis bătălia împotriva acelora, cari scuipă cu neruşinare în obrazul ţării şi al căror nume nastere şi botez e departe de cel pe care-l poartă în viaţa de afaceri, ca Honagman de Fagure. Dar, guvernul împreună cu autorităţile locale, civile şi militare ni-au opus un categoric „*veto*“. Motivarea: dezordinile provocate cu prilejul Congresului studenţesc, la Oradea şi Cluj.

In 10 Dec. 1927, pe străzi nu fâlfâia tricolorul, cântece nu se auziau şi întruniri nu s'au ţinut.

Totul ni-a fost interzis.

Universitatea s'a închis. Cursuri nu s'au ţinut: „pentru a evita eventualele dezordini“.

Uşile bisericilor ni-au fost zăvorâte ca şi la Iaşi în 1924, când lăcate grele atârneau de uşa Mitropoliei.

Pe străzi umblau patrule, cu puşti şi mitraliere. Ziua şi noaptea. In curţi piramide de arme, iar pe de lături pompierii aşteptau signalul.

Şepcile roşii sunt urmărite. Au ordin să aresteze „pe orice individ, care poartă şapcă roşie“. Şi, studenţii nu mai apar la colţuri de străzi; întâlnirile sunt împiedecate şi liniştea par'că domneşte pe străzile pustii. Agenţii siguranţei însă, descopere „ceva“. Studenţii se îndreaptă către cimitirul eroilor, unde vor să ţină întrunire pentru sărbătorirea zilei. Şi plutoane de jandarmi împăzesc întreg cimitirul. De după garduri, tufişuri şi stâlpii celor cari nu văd ce se întâmplă de-asupra lor, apar capetele copoilor, cari îţi urmăresc orice mişcare.

Şi cavaleria îşi face apariţia.

Vânătorii se întorc cu o pradă de 27 studenţi, cari se plimbau prin cimitir, căci pălării nu aveau ea să poată eşi pe „coţzo“.

Cei 27 studenţi sunt încercuiţi de o întreagă armată, sunt duşi la poliţie, urcaţi în autobuse şi conduşi la închisoarea militară, unde li-se „pregătise“, de cu vreme, o cameră „specială“.

Sunt alăturea cu comuniştii, împreună cu ploşniţele şi supuşi aceluiaş regulament. Nicio deosebire, toţi suntem egali, deopotrivă de periculoşi ordinei publice şi siguranţei statului.

Abia după 2 zile suntem puşi în libertate, cu obligaţie să ne prezintăm în altă zi, „pentru instrucţie“.

*

Patrulele circulă încă pe străzi şi ziarul „Patria“ din Cluj de sub conducerea socialistului Clopoţel Ion e tot sub paza jandarmului român. „Expresia Ardealului“ se teme de fiii Ardealului.

Intrunirile ne sunt interzise şi manifestele nu pot vedea lumina zilei pentrucă cenzura le taie în întregime.

Aceasta este situaţia dela Cluj.

La toate acestea, o singură motivare: *dezordinile studenţeşti*“.

Ce e drept, au fost dezordini şi violenţe. Dar acestea n'au fost decât reacţiunea tineretului universitar împotriva acelor elemente, cari declară încă şi azi, că nu se bucură de bucuriile noastre şi nu-i dor durerile noastre.

In manifestările noastre era durerea şi revolta unui neam care dispare treptat din centrele de viaţă ale ţării, din oraşele cosmopolite, invadate şi cucerite de vagabonzi cari n'au nimic comun cu solul acestei ţări sau cu sufletul acestui neam.

Pentru aceşti nepoftiţi s'a făcut totul. Lor li-s'a dat semnalul conflictului care s'a deschis, acum 5 ani de zile.

Nu proslăvim bătaia, nici spargerile de geamuri sau capete, dar o repetăm că, ori de câte ori vom fi provocaţi, vom reacţiona. Nu vom permite nimănui să se atingă de noi şi lecţiile date la Oradea şi Cluj, ne sunt mărturii.

In cele 2 centre minoritare, în cari elementul jidovesc formează 70-80% din populaţie, studenţii au lovit — e drept — în aceia cari nu s'au spălat de praful adus din Ungaria, Galiţia sau Rusia.

Căci, nu suntem orbi ca să nu vedem ce se întâmplă în jur de noi, nici proşti ca să nu pricepem primejdia ce ne ameninţă, nici neputincioşi ca să stăm cu braţele încrucişate în faţa duşmanului şi nici cu conştiinţele vândute.

Reacţionează, astăzi studenţimea şi puţine suflete dezinteresate, va reacţiona. mâine, întreg acest neam, care nu înţelege să sufere nicio umilire şi încălcare a fiinţei şi a drepturilor lui. De-aceea, ne-am răfuit la Oradea şi Cluj, cu negustorii...

*

Sunt unii cari se ridică împotriva noastră şi ne condamnă violenţele. Ne desaprobă acţiunea noastră — spun unii — pentrucă ne-am atins de cele sfinte, devastând sinagogele.

Dar, îi întrebăm noi pe aceşti îngrijoraţi de soartea ţării, şi aprigi apărători a celor sfinte — dacă au avut ei vre-un cuvânt de protestare împotriva Jidanilor cari în Rusia sovietică au transformat bisericile în grajduri, cârciumi şi localuri de prostituţie, iar preoţii creştinii au fost bătjocoriţi şi ucişi în cele mai grozave chinuri.

Dacă şi-au ridicat glasul lor împotriva Jidanilor dela Cernăuţi cari au spus că Isus Christos a fost un escroc şi pretini cu Maria Magolenă, şi în sfârşit. Dacă ştiu că sinagogele nu sunt decât localuri în cari se întrunesc Jidovii pentru contractarea afacerilor şi uneltire împotriva statelor creştine.

Urlă presa jidovească şi jidovită împotriva noastră. Şi inconştienţii, o secondează.

Un profesor universitar, care ar trebui să-şi mai revadă cursul pentrucă nu-i face cinste, fiind senator, într'o interpelare pe care ne abţinem să o calificăm, e mai vehement împotriva noastră decât dezertorul Elly Berkovitz, care stă astăzi alături de purtătorul ordinului „Mihai Viteazul“; întrece în insulte la adresa studenţimei pe Filderman şi chiar pe bătrânul haham Niemerover.

Intrece şi pe hoţul pe care a furat numele martirului ardelean şi al fruntaşului vieţii publice din România Mică, pe Horia Carp, senator liberal, care cere împreună cu popa Man, destituirea din învăţământ a dlor prof. univ. Cuza, Cătuneanu, Paulescu, Sumuleanu, Găvănescul Tr. Brăileanu şi Titu Mălaiu, propagatori ai

doctrinei antisemite ai cărei părinţi sunt Conta, Eminescu, Hajdău şi atâţi alţiii.

Acest domn profesor universitar, nu se sfieşte să declare în faţa Senatului, că studenţimea clujană se desolidarizează de restul studenţimei. Declară grav căutând să strecoare regionalismul în sufletul tineretului că: „regăţenii au devastat Ardealul şi becisnica „Patri e" se grăbeşte să reproducă strălucitul întru stupiditate discurs.

Nu ne emoţionează aceste urlete şi promitem să le plătim tuturor, cu aceeaş măsură.

Impreună cu dl Oct. Goga, spunem: „Ce se va întâmpla de-aci înainte, se va vedea. Un lucru însă e cert, românismul e în plină mobilizare şi la el acasă îşi va impune isbânde, indiferent că ce se va realiza printr'o revărsare de argumente teoretice sau printr'o pădure de palme".

ION I. ŞERBU

Mişcarea studenţească şi Rectorul Universităţii din Cluj

Domnule Director,

Vă rugăm să binevoiţi a publica la loc de frunte, aşa cum se cuvine, ceiace porneşte curajos, în slujba adevărului, cu caracter antisemit, din pana Dlui Profesor şi Rector pe anul şcolar 1927—1928 al Universităţii din Cluj, Dl *Gheorghe Bogdan-Duică*, ale cărei scrieri desvăluitoare a chestiunii jidoveşti, noi tineretul nu le putem uita pentrucă ne-au încălzit sufletul şi ne-au luminat mintea, a publica următoarele fragmente luate din articolul Dsale, intitulat **„In chestia studenţilor"**. *„Ce pot răspunde profesorii"*, apărut în ziarul „Naţiunea" din 16 Dec. 1927.

Iată adevărurile luminoase pe cari le fixează Dl Rector al Universităţii din Cluj:

„Mişcarea antisemită a studenţimei va dura încă mult timp.

Evreii sunt ultima năvălire pe pământul românesc; ea continuă: păzitori de graniţă venali deschid porţi largi, în loc să înalţe ziduri chinezeşti. Ştiu eu ce ştiu, în această privinţă!

„Şi cum vin cu drum de fer, toate cântecele pier".

„Ultima năvălire poate să fie, însă, numai penultima: Ca 'n fosta Ungarie, al cărei rost de sucombare se poate ceti filosoficeşte, istoriceşte în cartea istoricului ungur Szegfü despre cele trei generaţii maghiare dela Széchenyi până astăzi, iar statisticeşte în cartea lui Szatmáry de ex. Din aceasta oricine se poate convinge că la noi în Ardeal, chestia antisemită s'a altoit pe condiţii create de politica statului maghiar. Aceasta i-a repezit pe Evrei în teritorul românesc, *ca să-l roadă cu aceleaşi deprinderi cu care au ros Ungaria.*

Stările acestea, economice şi sociale, care au produs mişcarea antisemită vor dura, şi de aceea va dura, şi mişcarea antisemită.

„Aci, aşa dar, nu este vorba de guvern, partid şi parlament, ci de-o parte din evoluţia sud-estică a Europei.

Mai departe scrie dl Rector:

„Ea (chestia jidovească) trebue, deci, supusă, caşi chestia agrară, caşi echilibrul bugetar, caşi reforma armatei ori a universităţilor supremului punct de vedere căruia toate trebu-rile naţiei au să fie supuse: punctului de vedere al perpetuărei naţionale pe pământul câştigat, pe pământul nostru; pentrucă desrădăcinarea noastră noi nu o putem admite, deşi — ni se oferă de anumiţi concetăţeni.

Cred că şi asupra acestui punct suntem înţeleşi toţi Românii".

Mulţumindu-Vă că aţi binevoit a reproduce rândurile de mai sus, asupra cărora invităm pe toţi fruntaşii noştri politici să mediteze cu toată maturitatea, Vă rugăm, Dle Director, să primiţi asigurarea stimei noastre.

Un grup de studenţi

O declaraţie jidovească şi un text din „Protocoale"

Din ziarul Universul, din 11 Octomvrie 1927, aflăm că un American, Ivy Lee, făcând o călătorie în Rusia bolşevică, şi stând de vorbă cu fruntaşul sovietic, Jidanul Sobelsohn (Radek) i-a pus întrebarea: *care este adevăratul resort al propagandei.* La această chestiune Semitul a răspuns cu cinismul rasei ajunsă la putere: „Ceia ce face pe comunist, nu este ceia ce învaţă în şcoală ci ceia ce învaţă în viaţă... Omului căruia îi este foame, e comunist. Radek ar fi declarat chiar că ar fi de dorit *ca mulţi să fie înfometaţi, căci ar fi comunişti. Ii trebue comunismului mizerie, sărăcie, nenorocire spre a se desvolta. Fără acestea se stinge, moare".*

Aşa a explicat Jidanul Sobelsohn (Radek) dedesubturile comunismului.

Acum ascultă, domnule cititor, ce cuprind *„Protocoalele Inţelepţilor Sionului"* cu privire la aceiaşi chestiune.

Iată ce mărturisesc autorii faimosului document:

„Interesul nostru este ca creştinii să degenereze. Puterea noastră stă în foamea cronică, în slăbiciunea lucrătorilor, pentru că aceasta îl robeşte voinţii noastre, şi astfel nu va avea nici forţa nici energia să se opună acestei voinţe... Prin mizeria şi ura invidioasă pe care o produce, noi prelucrăm mulţimile, noi ne servim de mâinile lor spre a sfărâma pe aceia, cari se opun planurilor noastre". (Protocol. III pag. 23—24 ediţia Roger Lambelin din 1921).

In faţa acestei paralele de declaraţii, în faţa realităţii produsă, după mărturisirile din „Protocoale", de către Jidanii în Rusia, te mai îndoeşti dle cititor de provenienţa jidovească a „Protocoalelor"? Am reprodus textul de mai sus ca să înţelegi, domnule cititor, că tot ce s'a întâmplat în Rusia s'a înfăptuit după planul cuprins

în „Protocoale", s'a înfăptuit prin Jidani, după concepţia iudaică şi în profitul exlusiv al rasei lui Iuda. Şi să mai înţelegi, domnule cititor, că toate stările bolnăvicioase, de care suferă statele creştine, după răsboiu, sânt favorizate şi prelungite de Jidani prin finanţa şi presa lor spre a înlesni într'o societate sdruncinată şi slăbită aplicarea metodelor destructive, cuprinse în Protocoale. Am reprodus textul de mai sus, aplicat în Rusia, după cum reiese din mărturisirea Jidanului Radek, ca să înţelegi, domnule cititor, că pericolul jidovesc este mult mai adânc de cât se crede la prima impresie, şi să te pătrunzi de necesitatea de a lupta contra a tot ce este jidovesc, spre a împiedeca duşmanul iudaic să opereze în România întregită cum a operat în Rusia ţaristă târând'o în prăpastia bolşevismului, dominat de Jidani.

AUDAX.

INFORMAŢIUNI

Urăm de Sfintele Sărbători tuturor bunilor Români pace sufletească, în care să se întărească hotărîrea de a mobiliza, în cadrul legilor, toate energiile pentru apărarea patrimoniului strămoşesc contra Iudaismului cotropitor, favorizat de politiciani fără scrupul.

*

Gazeta gazetarilor. Sub acest titlu a apărut în Cluj, la 8 Dec. 1927, un ziar săptămânal, ce promite a sta departe de influenţa politicii de orice culoare. Ne bucurăm că o foaie bine redactată apare în această parte a ţării, unde se simţe nevoie de scris românesc.

Dar nu este suficient scrisul românesc, oricât de impecabil ar fi stilizat, ci este nevoie şi de suflet românesc, care să palpite în fiecare rând al noului ziar.

Intreb onoratul public, care a citit cele două numere apărute până azi (19 Dec. 1927), dacă suflet românesc poate fi propovăduit sau cultivat, de dl *I. Clopoţel* care pune umanitatea înaintea patriei şi de jidanul *Paukerow*. Ambii au semnat articole în „Gazeta Gazetarilor".

Mai întreb pe onoratul public, care va fi cetit cele două numere ale numitei foi, dacă constitue o dovadă de suflet românesc, faptul de a fi tăcut asupra chestiunii, care ne doare pe toţi Românii, din toate unghiurile ţării, şi anume: asupra procesului ce s'a desbătut la Curtea de Casaţie între ţăranii din Maramureş şi Jidanu *Groedel*. Jidanul a câştigat procesul.

Domnilor de la noua gazetă, cum aţi putut trece cu tăcerea peste acest fapt?

Ori sunteţi streini de durerea poporului nostru din nou nedreptăţit faţă de un Jidan; ori urmaţi diplomaţia tăcerii ca să nu supăraţi pe Jidani.

Şi într'un caz şi într'altul, aţi păşit cu piciorul stâng pe calea publicisticei cu „Gazeta" dvoastră domnilor „Gazetari".

Pentrucă faceţi diplomaţie, în cea mai grea chestiune a neamului întregit, care cere muncă de trâmbiţaşi iar nu discreţia unei diplomaţii interesate, de aceia Gazeta Gazetarilor va avea aceiaşi soartă, ce a lovit şi *„Cultura poporului"* şi *„Infrăţirea" liberală,* şi *„Biruinţa"* averescană, din localitate. Toate au murit intoxicate de diplomaţie, cu toate baloanele de oxigen ce le-au administrat finanţele partidelor politice.

„Infăţirea Românească".

*

Privilegiu odios. Timp de vre-o două săptămâni, ziarul „Patria„ din Cluj a fost păzită de jandarmi, spre a nu-şi primi lecţia meritată, rezultând din propria-i atitudine. Ştiam că numai redacţiile jurnalelor jidoveşti din strada Sărindar, Bucureşti, beneficiază de asemenea ocrotire în contra eventualelor manifestaţii ale simţului autochton legitim revoltat. Constatăm că şi ziarul *Patria* se bucură de acelaş privilegiu odios. Opinia publică, judecându-i activitatea politică, este invitată să nu scape din vedere acest caracteristic amănunt.

*

Alături de duşmanii neamului. In „Jüdische Presszentrale Zürich" din 16 Dec. 1926 sub titlul „Rumänische Minister als Protektoren der Progrome" (Miniştri români ca protectori ai progromurilor) întâlnim numele profesorilor dela Universitatea din Cluj, *Ghiulea* şi *Boilă,* cari prin articole şi interpelări au dat streinătăţii jidoveşti prilejul să facă afirmaţia din titlul citat. Iată până unde merge simţul politic al acestor domni, cari sub oblăduirea partidului naţional-ţărănist, voesc să conducă ţara! Duşmaii implacabili ai României, Jidovimea de pretutindeni, îi laudă (vezi *Uj Kelet* din 17 Dec. 1927) stigmatizându-i astfel ca înstreinaţi de sufletul neamului.

*

O regretabilă eclipsă de bun simţ. La gimnasiul Dr. C. Anghelescu din Cluj, în legătură cu dispariţia elevului Ionel Mureşanu, şi cu aflarea tânărului dispărut de către poliţie, ajutată grabnic şi eficace de Jidani, s'a comis o greşală neexplicabilă: majoritatea corpului profesoral a pedepsit pe elev cu excluderea din şcoală, pentru motivul că ar fi *minţit*. Oare minciuna la un băiat de 12-13 ani se pedepseşte atât de aspru? Sântem siguri că Ministerul Instrucţiunii publice va îndrepta eroarea, ce denotă o regratabilă eclipsă de bun simţ. Greşiţii au datoria să revină, ca să nu desvăluim mai mult.

*

In atenţia dlui Comandant al cercului de recrutare, Cluj. Aducem la cunoştinţa D-sale şi onoratului public românesc, că la biroul, unde se vizează livretele, din 6 funcţionari, 1 (unul) este român şi anume plutonierul-major, iar ceilalţi *cinci* sânt Jidani, bacalaureaţi cu termen redus, vorbind ostentativ numai limba maghiară şi făcând publicul să aştepte pentru ca ei să aibă răgazul a-şi trata afecerile neguşioreşti într'un birou militar. Atragem atenţia dlui comandant al cercului de recrutare şi cerem ca aceşti pui de năpârci, al cărui neam a trădat steagul ţării în timpul războiului, să fie scoşi dela partea sedentară şi să fie trecuţi la partea activă a armatei. Dl general Pap este rugat a lua cunoştinţă şi a dispune îndreptarea stării de lucruri actuale.

*

Legiunea studenţilor români din Cluj „Iulia" a răspuns provocării studenţilor unguri dela Budapesta prin următoarea telegramă: Legiunea studenţilor din Cluj „Iulia" acceptă o provocare motivată din partea unor ameni onorabili. Dr. Isaicu. Comandantul Legiunii.

*

Cum apreciază activitatea Jidanilor un savant german, care stă înafară de mişcarea antisemită. Profesorul Dr. S. *Passarge,* dela Universitatea din Hamburg, în lucrarea de popularizare a geografiei şi economiei

politice, întitulată *Die Erde und ihr Wirtschaftsleben,* apărută la Hamburg în 1927 fixează următoarea judecată, isvoîrtă din studii proprii și din experienţa istoriei, asupra Jidanilor (pag. 317), pe care apreciere o reproduc în limba autorului:

„Sie (die Juden) sind einerseits eine fermentative, wirtschaflich treibende Kraft, üben aber andererseits einen höchst bedenklichen, zersetzenden, kulturzerstörenden Einfluss aus" (Jidanii sânt pe de o parte o putere fermentativă și stimulatoare a vieţii economice, pe de altă parte exercită o influenţă extrem de îngrijorătoare, disolvantă, nimicitoare de cultură).

Aşa fiind, te întreb domnule cititor: ce preferi dta, — să trăeşti ca un animal sătul din firimiturile avuţiei jidoveşti pe ruinele civilizaţiei; sau preferi să trăeşti cumpătat cu demnitate omenească într'o lume înobilată prin cultură şi lipsită de Jidani?

*

Reproducem următoarea telegramă din 19 Dec. 1927 Cluj:

CENTRUL STUDENŢESC

BUCUREŞTI

Schitu Magureanu 2

Regret că nu pot apăra studenţimea, fiind aici reţinut de examene. Ce s'a petrecut reprezintă isbucnirea instinctivă a naţiei în suferinţă. Neamul românesc prin organul său cel mai nobil, prin studenţime a dat să înţeleagă că vrea să trăiască stăpân la el acasă.

I. C. CĂTUNEANU

*

Domnul Conte Gustave de *Laigue,* Consilul Franţei pentru Transilvania, Banat, Maramureș şi Crişana la Cluj, are onoarea de a aduce la cunoştinţă că cu ocaziunea Anului Nou va primi Duminecă la 1 Ianuarie 1927 la Consulatul Francez, strada Cogălniceanu 8, dela ora 12 la ora 1.

*

„Pământul strămoşesc" apărând cu o regularitate care impune preţioasa revistă sufletelor ofilite în îndoială, aduce dovada că în neamul nostru sunt energii nebănuite şi forţe de organizare, cari în curând vor convinge şi pe cei mai sceptici. Aţi înţeles, jidani şi jidoviţi, ce înseamnă să se ridice din nimic — ca fonduri materiale, şi numai din bogăţia sufletului o revistă, cum este „Pământul strămoşesc"? Acest „simplu fapt" ar trebui să vă dea de gândit.

Oameni şi oameni. Pe când Armenii partidului naţional-ţărănist, Madgearu şi Ghiulea, dovedeau în faţa opiniei publice româneşti că tot cu sufletul strein au rămas, cu prilejul congresului studenţesc dela Oradea; ca o compensaţie pentru mâhnirea şi desgustul, ce ne-au produs, avem bucuria să relevăm atitudinea românească, isvorîtă din simţul autohton al iubirii de neam, ce a luat dl *Iuliu Maniu* în chestiunea procesului Maramureşenilor contra Jidanului Groedel. Preţuim aşa cum se cuvine comunicarea făcută la Cameră în ziua de 20 Decembre, şi-l rugăm să nu cruţe nici un ticălos, nic un jidovit, nici un politician venal în desvoltarea interpelării anunţate, la care nu a renunţat cu toate sforţările celor interesaţi.

In zilele când Armenii partidului naţional-ţărănist spumegau în neputinţă contra studenţimii, sufletul de bun Român al dlui Iuliu Maniu era frământat de o durere, care este durerea întregului neam românesc. Judecaţi, domnilor cititori, ambele categorii de oameni! Şi mai sunt mulţi, cari afirmă că sângele nu are nicio influenţă în preocupările şi atitudinele politice!

*

Rugăm foste Excelenţe şi figuri simanandicoase să bine-voiască a-şi plăti abonanamentele rămase întârziate, spre a ~~nu ne sili~~ să le publicăm în revistă numele cu comentariile cuvenite.

*

Dorind voie bună, sănătate şi belşug pentru 1928 abonaţilor noştri, Administraţia revistei îi roagă să-şi amintească de îndatoririle ce au de a-şi plăti regulat restanţele de abonament, pentru ca „Infrăţirea românească" să lupte cu forţe sporite în anul ce se deschide contra tot ce este jidovesc şi putregaiu politic.

*

Atragem atenţia asupra numărului de Crăciun al noului organ studenţesc **»Generaţia nouă«** care apare la Cluj, scris, ca şi numerile precedente, într'un spirit naţionlist şi creştin, cu pricepere, cu vervă, cu talent şi plin de nădejde în viitorul ţării, curăţită de Jidani. Îi dorim viaţă lungă şi crescândă putere la muncă.

*

Primind la redacţie No. 3 din *„Tribuna Românilor transnistrieni"* din Kişineu, str. Mihai Viteazu No. 50, condusă de vajnicul luptător Panait Halippa, ne facem o plăcută datorie să atragem atenţia cititorilor noştri asupra acestui număr, care cuprinde primul capitol al redeşteptării la viaţa naturală a Românilor de peste Nistru cu congresul de la Tiraspol din 17 Dec. 1917; şi rugăm pe toţi bunii Români să sprijine preţioasa revistă, căreia îi dorim, din tot sufletul, puteri nebiruite la pragul anului 1928.

BIBLIOGRAFIE

Sandu Teleajean: Moşnenii... (Bibl. Semănătorul, Arad No. 151—152. Preţul 15 Lei.

Dl Sandu Teleajean este cunoscut publicului nostru dintr'o serie de volume de proză remarcate, cu elogii, de critica literară.

„Moşnenii", piesă viguroasă, vine să se alăture celorlalte piese ale acestui mănos autor, piese jucate cu succes pe scenele multor teatre din ţara noastră. Trupele româneşti cari fac turnee în Ardeal şi Banat ar fi bine să ne aducă, din când în când, şi piese ca această dramă smulsă din viaţa românească de dincolo de Carpaţi.

ASOCIAŢIA STUDENŢILOR
ACADEMIEI DE INALTE STUDII COMERCIALE ŞI INDUSTRIALE
Cluj, Strada Şaguna No. 11

No. 10—1927

Domnule Director,

Asociaţia studenţilor Academiei de Inalte Studii Comerciale şi Industriale din Cluj, constituindu-şi noul comitet pe anul şcolar 1927—1928, vă roagă cu insistenţă să publicaţi în preţioasa Dvoastră revistă următorul anunţ:

Asociaţia studenţilor Academiei de Inalte Studii Comerciale şi Industriale din Cluj şi-a constituit următorul comitet pe anul şcolar 1927—1928:

Preşedinte:	Gheorghe Donoiu
Vice-preşedinte:	Aurel Mureşanu
Secretar general:	Aurel Vasiu
Cassier:	Dumitru Ciupercovici
Bibliotecar:	Vasile Radu
Controlor:	Radu Topală
Secretari de şedinţă:	Dan Iosif Traian Postescu
Membrii în comitet:	Ioan David Constantin Vlad

Mulţumindu-vă anticipativ, vă rugăm a primi asigurarea stimei, ce vă păstrăm.

Cluj, în 27 Noemvrie 1927.

Preşedinte:
GHEORGHE DONOIU

Secretar general:
AUREL VASIU